

راه آینده

مشارکت کم سابقه اعضای انجمن در بررسی و تصویب آئین نامه انضباطی و رفتار حرفه‌ای و انتخاب کمیته‌های بدوی و تجدیدنظر مربوط، بیانگر اهمیت است که اعضا برای استقرار و احکامیت ضوابط حرفه‌ای قائل هستند.

شاید ضرورت وجود چنین ضوابطی از بدو تاسیس انجمن احساس میشد، لکن، نگاهی گذرا به سیر تحول حرفه، مناسبت زمان تصویب آن را بخوبی روشن میسازد.

در سالهای قبل از انقلاب، این طرز تفکر احکام شده بود که وجود ضوابط حرفه‌ای، در غیاب شناخت قانونی و رسمی، خالی از ضمانت اجرائی لازم است. اما، عوامل زیر موجب بروز دگرگونی در شیوه تفکر فوق گردید.

۱- تجربه ایجاد کانون حسابداران رسمی - بعنوان نهادی حرفه‌ای و شناخته شده توسط مراجع قانونی - عمدتاً "به دلیل وابستگی به دولت، با عدم موفقیت روبرو شد و نهایتاً کانون در سال ۱۳۵۹ منحل اعلام گردید.

۲- عملکردنا مناسب برخی از دست اندرکاران حرفه و توهماتی که توسط بعضی عوامل داخل حرفه دامنه زده میشد موجب گردید موجودیت حرفه زیرسؤال قرارگیرد، و کار حرفه‌ای دچار آنچنان هرج و مرجی شود که تشخیص راهی صحیح برای آینده دشوار و حتی غیرممکن به نظر آید.

در چنین شرایطی، این تحول عظیم فکری در میان اعضای حرفه به وجود آمد که قدرت هر جا که نیروی فرهنگی و تلاش خود آن جا معه منبعث میگردد و حمایت‌های مادرگونه دولت و مراجع رسمی نمیتواند یک جا معه حرفه‌ای نوپا را با جدیل و برساند. از سوی دیگر، انجمن با مساعدت و همت گروهی از اعضا - که تحت همه شرایط اعتقاد خویش را به نیروی متشکل حرفه‌ای محفوظ نگاه داشتند - توانست پا برجا بماند و از چنین بحرانی کاملاً سراسیمه نماند.

پس از طی این مرحله از حیات انجمن لازم بود که اقدامات اساسی جهت نیل به اهداف آن، یکی پس از دیگری، به مرحله اجرا در آید. این اقدامات بدون ضوابط اساسی قادر نبود خواست‌های اعضا و انتظارات جا معه را از انجمن برآورده سازد. بدین ترتیب، تصویب آئین نامه انضباطی و رفتار حرفه‌ای با حضور گسترده اعضا را میتوان نقطه عطفی در تاریخ حرفه در ایران دانست. اکنون، انتظار این است که طرز تلقی و استنباط از ضوابط اساسی در میان اعضا، و کسانی که از خدمات حرفه‌ای استفاده میکنند، یکسان شود. از این پس، باید معیارها و قضاوت‌های شخصی را به کنار گذاشت و در مورد اعضای حرفه، تنها از طریق آئین نامه انضباطی و رفتار حرفه‌ای قضاوت کرد و کار قضاوت را به کمیته‌های ذیصلاح سپرد.

اینک، ملاک صلاحیت علمی و استقلال حرفه‌ای افراد معین است و برای استنباط‌ها و تعاریف متفاوت جایی نیست. درستکاری و صلاحیت اخلاقی اعضای حرفه با معیارهای مندرج در آئین نامه قابل سنجش است و نباید بخود اجازه داد که خدای ناکرده از طریق

غیر از کمیته‌های ذیصلاح در این باره به قضاوت پرداخت ، و یا
 احیاناً " به دیگران اجازه داد که چنین به قضاوت بنشینند .
 از این پس ، هر فرد حرفه‌ای باید نسبت به مسایل مربوط به
 رفتار ، صلاحیت ، اخلاق و طرز عمل سایر اعضا نیز حساسیت لازم را از
 خود نشان دهد . از یک طرف ، باید این اصل پذیرفته شود که افراد ،
 تا قبل از اثبات موارد خلافکاری آنها از طرف انجمن ، از هر گونه اتهام
 مبرا هستند . از سوی دیگر ، هر عضو باید این احساس مسئولیت را
 داشته باشد که در صورت برخورد با شواهد و مدارکی دال بر خلافکاری هر یک
 از اعضا ، شخصاً " یا از طریق ذینفع ، مراتب را برای رسیدگی به
 انجمن اعلام دارد .

همچنین ، لازم است انجمن از طریق شورای عالی یا کمیته‌های
 خاص با سازمان‌ها و دستگاه‌هایی که از خدمات حرفه‌ای استفاده می
 کنند تماس حاصل کند و ضمن تشریح ضوابط مصوب حرفه‌ای از آنها
 بخواهد هر گونه تخلف حرفه‌ای مستند را برای رسیدگی به انجمن
 آگاه نماید .

اگر چنین فرهنگی برجا معه حرفه‌ای حاکم گردد ، بدون تردید :
 اولاً : حقوق افراد صالح و متعهد ، که هدفی جز خدمت به جامعه خود
 ندارند ، محفوظ می ماند .

ثانیاً : " شخصیت واقعی افراد حرفه‌ای درستکار در جامعه نمایان
 میگردد .

ثالثاً : " جایگاه مناسب حسابدار و حسابرس در جامعه مشخص میشود .
 بدین ترتیب ، انسجام و نظم حرفه‌ای شکل خواهد گرفت ، و به
 تدریج ، اعتماد و احترام همگان جلب و شناخت لازم نیز از سوی همه
 کسانی که مصالح و منابع کشور و جامعه را در نظر دارند ، حاصل
 خواهد شد . زیرا ، بنظر ما ، عملکرد انجمن باید منجر به شناخت
 انجمن گردد ، و شناخت مقدم بر اثبات شایستگی ، حاصلی نخواهد
 داشت .

هیئت تحریریه